

РЕШЕНИЕ

№ 6978

гр. София, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 157 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ЗОРНИЦА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЦВЕТЕЛИНА М. ГЕРГОВА**
като разгледа докладваното от **ЗОРНИЦА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20231110158211 по описа за 2023 година

Предявени са от ищеца **Й. С. А.**, ЕГН *****, с адрес: *****, обективно и субективно съединени установителни искове с правно основание **чл.26 , ал. 1, пр.1 ЗЗД и чл. 146, ал. 1, вр. чл. 143 ЗЗП** срещу ответника „Фератум България“ ЕООД, ЕИК 200599406, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Младост 3“, бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, ап. офис 20, представлявано от ****, за прогласяване нищожността на клаузата на чл. 5 от Договор за предоставяне на потребителски кредит № 1147063/11.04.2022 г., предвиждаща задължение за предоставяне на обезпечение, поради противоречие със закона и евентуално като неравноправна, както и осъдителен иск с правно основание **чл. 55, ал.1, пр. 1 ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати сумата от **10 лв.**, предявен като частичен от 229,84 лв. недължимо платена сума – такса гарант, получена на основание нищожна клауза на чл. 5 от Договор за предоставяне на потребителски кредит № 1147063/11.04.2022 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 24.10.2023 г. до окончателното плащане.

Ищецът **Й. С. А.** извежда съдебно предявените субективни права при твърдения, че с ответника са сключили Договор за предоставяне на потребителски кредит № 1147063/11.04.2022 г. по реда на ЗПФУР за сумата от 800 лв., която сума следвало да бъде погасена в срок от 29 дни с еднократно плащане, заедно с лихва от 3,27 %, или 26,16 лв., или общата сума на заема е 826,16 лв. В чл. 5 от договора било уговорено, че кредитът се обезпечава с поръчителство, предоставено от “Ferratum Bank” в полза на дружеството ответник. Твърди се, че при сключването на договора никъде не било посочено какъв е размерът на възнаграждението за предоставяне на гаранция от свързано с кредитора дружество, като ищецът разбрал за начислена такса за гарант в размер на 229,84 лв. след сключването на договора и усвояването му. Сочил, че е погасил изцяло всички задължения по договора за кредит. Поддържа, че договорът за кредит страда от редица пороци, водещи до неговата нищожност, а именно, че в договора за кредит не е посочен размерът на дължимата такса за гарант; че ищецът не е подписал договора, нито с квалифициран, нито с обикновен електронен подпис, поради

което счита, че липсва съгласи; не е изготвен в предписаната от закона форма. Поддържа също така, че в договора не е посочен начина на изчисляване на ГПР, същевременно при изчисляването му не е включена дължимата такса за гарант, което представлява задължителен разход по кредита, поради което счита, че не е спазено изискването на чл. 11, ар.1, т. 10, а с включването на таксата гарант при изчисление на ГПР, размерът му надвишава максимално предвидения в чл. 19, ал. 1 ЗПК. Счита, че клаузата на чл. 5 от договора за предоставяне на потребителски кредит е нищожна, поради противоречието и със закона и евентуално, че е неравноправна по смисъла на чл. 143, т. 9 ЗЗП. При тези си твърдения предявява иск за прогласяване нищожността на клаузата на чл. 5 от договора за предоставяне на потребителски кредит и частичен иск за заплащане на сумата от 10 лв. – част от общо дължима сума в размер на 229,84 лв., като платена при начална липса на основание въз основа на нищожността на клаузата от договора, изискваща кредитополучателят да предостави гарант, по повод на която е начислена такса гарант. Претендира и законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане, както и разноските по делото.

В срока за отговор на исковата молба по чл. 131 от ГПК ответникът „Фератум България“ ЕООД оспорва иска с доводи, че договора за кредит не страна от сочените от ищеца пороци. Поддържа, че в договора били посочени компонентните на задължението – 800 лв. главница и 26,16 лв. лихва, както и на размера на ГПР, който в случая е в размер на 49,93%, а дължимата такса за гаранция не се включва в ГПР, тъй като предоставянето на гаранция не е задължително условие за сключване на договора. Твърди, че при кандидатстване за кредит, кредитополучателят може да избере между опциите да представи поръчител, избран от него, или гарант, предложен от кредитора, а при избирането на гарант в лицето на Фератум Банк, системата автоматично изчислявала таксите, преди да бъде сключен договорът, като в случая на ищеца на посочения от него електронен адрес са изпратени преддоговорна информация, проект на договора за кредит и договор за гаранция. Поради изложените съображения моли за отхвърляне на предявените искове и претендира разноски.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, поради което тези факти са отделени като безспорни е ненуждаещи се от доказване с доклада по чл. 140 ГПК, че между страните е сключен Договор за предоставяне на потребителски кредит № 1147063/11.04.2022 г., по силата на който ответникът предоставил на ищеца в собственост заемни средства в размер на 800 лв., обезпечен с договор за гаранция, сключен с „Фератум Банк“, Малта.

В чл. 5 от приложения по делото договор е предвидено, че кредитът се обезпечава с поръчителството предоставено от Ferratum Bank в полза на Дружеството, като с одобряването от дружеството на предоставеното в негова полза обезпечение, уговорката свързана с обезпечението не може да се отмени нито от кредитополучателя, нито от лицето, предоставило обезпечението. В същата разпоредба е посочено, че одобряването на обезпечението се извършва чрез одобряването на заема.

По делото е представена и преддоговорна информация, в която кредиторът изрично е посочил, че не е включил в ГПР възнаграждението по гаранционна сделка в размер на 229,84 лв.

По делото са приети и общи условия за предоставяне на потребителски кредити на ответника.

Представен е по делото и договор за гаранция, сключен на 12.04.2022 г. между „Фиратум Банк“, Малта и ищеца Й. С. А., по силата на който „Фиратум Банк“, като гарант се задължава солидарно с клиента д отговаря спрямо заемотателя – ответник за изпълнението на всички задължения, произтичащи от Договор за заем № 1147063 от

11.04.2022 г. В договора за гаранция е уговорено възнаграждение в полза на гаранта в размер на 229,84 лв.

Съгласно приетото заключение на съдебно-счетоводната експертиза, което съдът възприема изцяло като обективно, професионално и компетентно изготвено, се установява, че по сключения между страните договор за заем ищецът е усвоил сумата от 800 лв. на 11.04.2022 г. По кредита е начислено общо задължение в размер на 1056 лв., което включва главница в размер на 800 лв., 26,16 лв. лихва и 229,84 лв. възнаграждение за поръчителство. Поради просрочие на дължимите суми, съгласно общите условия и тарифата са начислени такси в размер на 30 лв. на 20.05.2022 г. и 50 лв. на 30.05.2022 г. Вещото лице е установило, че на 10.06.2022 г. вземанията по договора за заем са цедирани на „Мост Финанс Мевиджмънт“ АД, а на 13.10.2023 г. ответникът „Фератум България“ ЕООД отново изкупува вземанията от „Мост Финанс Мевиджмънт“ АД. Вещото лице е установило, че липсват осчетоводени плащания по договора за заем и към двете дружества. Като се вземе предвид начислената такса по договора за гаранция ГПР е в размер на 397,27 %.

Съгласно заключението на приетата съдебно-техническа експертиза, което съдът възприема като обективно, професионално и компетентно изготвено, се установява процедурата по кандидатстване за кредит при ответното дружество през неговия сайт. Вещото лице е установило, че при избор на обезпечаване на кредита на интернет страницата на ответника, за кредитоискателя има налична предвидена възможност да се кандидатства за кредит с физическо лице и юридическо лице като поръчител, като в съдебно заседание вещото лице потвърждава, че изборът на едно от двете обезпечения е задължителен и не може да се премине към следваща стъпка без отбелязване на едно от двете обезпечения. На 11.04.2022 г. от системата на ответника е изпратена електронна поща до посочен от ищеца имейл, съдържаща преддоговорна информация – Стандартен европейски формуляр, Общи условия и договор за предоставяне на потребителски кредит за сумата от 800 лв. Документите, представени в кориците на делото са получени на дата 04.01.2023 г. в електронната поща, посочена от ищеца. Вещото лице е установило, че в системата на ответника е отразено, че при сключването на договора ищецът е дал съгласие в процедурата му по искане при избрана опция за обезпечение от самия него, предоставено от Ferratum Bank. Опцията се визуализира в трета стъпка при кандидатстване за процесния договор в етап „Завършване на заявката, попълване на предпочитано обезпечение, избор на личен гарант или поръчителство от Ferratum Bank. Размерът на шрифта на приложения по делото договор за кредит е 12 пункта.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Процесният договор за заем е потребителски – страни по него са потребител по смисъла на § 13, т. 1 ЗЗП (ищецът е физическо лице, което използва заетата сума за свои лични нужди), и небанкова финансова институция – търговец по смисъла на § 13, т. 2 ЗЗП. Според легалната дефиниция, дадена в разпоредба на чл. 9 от ЗПК, въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане срещу задължение на длъжника-потребител да върне предоставената парична сума. Доколкото по настоящото дело не се твърди и не е доказано сумата по предоставения заем да е използвана за свързани с професионалната и търговска дейност на кредитополучателя, то следва да се приеме, че средствата, предоставени по договора за заем (кредит) са използвани за цели, извън професионална и търговска дейност на потребителите, а представеният по делото договор за заем е по правната си същност договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9 от ЗПК. Поради това процесният договор се подчинява на правилата на Закон за потребителския кредит и на чл. 143 – 147б ЗЗП, в това число и забраната за неравноправни клаузи, за наличието на които съдът следи служебно.

Формата за действителност на договора за потребителски кредит съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗПК е писмена, като се счита за спазена ако документът е на хартиен или друг траен носител, като по ясен и разбираем начин сочи клаузите, в два екземпляра -

по един за всяка от страните по договора. Съгласно § 1, т. 10 от ДР на ЗПК „траен носител“ е всеки носител, даващ възможност на потребителя да съхранява, адресирана до него информация по начин, който позволява лесното ѝ използване за период от време, съответстващ на целите, за които е предназначена информацията, и който позволява непромененото възпроизвеждане на съхранената информация. ЗПК допуска сключването на договор за потребителски кредит от разстояние - по правилата на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние (ЗПФУР) – арг. от чл. 5, ал. 9 и ал. 13 от ЗПК, какъвто е и настоящият. Договорът за потребителски кредит отговаря на определението за финансова услуга по § 1, т. 1 от ДР на ЗПФУР. Съгласно § 1, т. 2 от ДР на ЗПФУР „средство за комуникация от разстояние“ е всяко средство, което може да се използва за предоставяне на услуги от разстояние, без да е налице едновременно физическо присъствие на доставчика и на потребителя. При сключване на потребителски договор за кредит от разстояние доставчикът на услугата следва да предостави на потребителя стандартния европейски формуляр съгласно приложение 2 на чл. 5 от ЗПК. Съгласно чл. 3 ЗЕДЕУУ писмената форма на документ е спазена, ако е съставен електронен документ, съдържащ електронно изявление. Електронното изявление е представено в цифрова форма словесно изявление, което може да съдържа несловесна информация (чл. 2, ал. 1 и 2 ЗЕДЕУУ). Същото се счита за подписано при условията на чл. 13, ал. 1 ЗЕДЕУУ – за електронен подпис се счита всяка електронна информация, добавена или логически свързана с електронното изявление за установяване на авторството му.

Съдебната практика приема, че електронният документ не е необходимо да бъде инкорпориран на хартия и подписан. В този смисъл е и легалната дефиниция на понятието по чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г., съобразно която електронен документ означава всяко съдържание, съхранявано в електронна форма, по-специално текстови или звуков, визуален или аудио-визуален запис. Съобразно разпоредбата на чл. 4, изр. 1 ЗЕДЕУУ автор на електронното изявление е лицето, което се сочи като негов извършител.

В случая, по делото е представен в писмен вид договора, сключен между страните, като възпроизвеждането на електронния документ върху хартиен носител не променя характеристиките му. Представеният по делото препис, заверен от страната, е годно и достатъчно доказателство за авторството на изявлението и за съдържанието му (арг. от чл. 184, ал. 1 ГПК) още повече в хипотезата, в която е представен от по-слабата страна. Преписът има значението на носител, обективиращ частни, подписани от страните, документи, които съгласно чл. 180 ГПК се ползват с формална доказателствена сила за авторството им. Ако другата страна не поиска предоставяне на документа на електронен носител, преписът е годно и достатъчно доказателство за авторството на волеизявлението и съдържанието му (в този смисъл е Решение № 70/19.02.2014 г. по гр. д. № 868/12 г. на ВКС, IV г. о.). Същият съдържа електронно изявление (попълнен електронен формуляр), като доколкото не съдържа характеристиките на усъвършенстван или квалифициран електронен подпис по см. на чл. 13, ал. 2 и 3 ЗЕДЕУУ, то следва да се приеме, че документът е подписан с обикновен електронен подпис – част от електронните изявления са свързани и с установяване на авторството на документа, като съдържат информация за самоличността на лицето, от което изхождат изявленията – трите имена на ответника, адрес, телефон, ЕГН и други. Действително значение на подписан саморъчен документ е придадено само на този електронен документ, към който е прибавен квалифициран електронен подпис, но разпоредбата на чл. 13, ал. 4 ЗЕДЕУУ допуска страните да се съгласят в отношенията им помежду им да придадат на обикновения електронен подпис стойността на саморъчен. В случая, уговорка между страните, с която на обикновения електронен подпис е придадена стойност на саморъчен, се съдържа в чл. 6, ал. 3 от ОУ, представляващи неразделна част от договора за кредит, с приемането им. Освен това с приетото по делото заключение на СТЕ беше установено, че фактически е проведена процедурата по кандидатстване и сключване на договор за кредит, описана в общите условия на ответника, като на ищеца са изпратени изискуемите от закона документи, в това число преддоговорна информация, а от друга страна ищецът е изразил съгласие за сключването на договора. Поради всичко

изложено съдът намира, че страните са валидно обвързани от договора за кредит досежно неговата форма.

Следва да се посочи, че независимо, че ищецът е предявил установителен иск за прогласяване на нищожност единственото на клаузата, предвиждаща обезпечаването на кредита с поръчителство от Ferratum Bank и като съобрази, че наред с този иск е предявен и частичен иск за връщане на даденото по нищожния договор за кредит, респективно по нищожна клауза, то съдът следва да разгледа наведените в исковата молба доводи за нищожност на договора за кредит.

По делото беше доказано, че в конкретния случай и доколкото ищецът не е могъл да предостави поръчител – физическо лице, такъв е осигурен от кредитодателя в лицето на “Ferratum bank”, за което се дължи допълнително възнаграждение в размер на 229,84 лв. видно от преддоговорната информация.

Законът за потребителския кредит въвежда задължително минимално съдържание на договора за кредит – чл. 11, ал. 1 от ЗПК, а липсата на някои от задължителните реквизити в договора влече неговата недействителност според чл. 22 ЗПК. Така, според чл. 11, ал. 1 ЗПК договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Не веднъж СЕС е имал повод да тълкува смисъла на конкретни норми от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 г. относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета (ОВ, L 133/66 от 22 май 2008 г.), която е транспонирана в националното право на Р България именно със ЗПК. Така в свое Решение от 16.07.2022 г. по дело С 686/19 СЕС отново разяснява, че „обща разходи по кредита за потребителя“ означава всички разходи, включително лихва, комисиони, такси и всякакви други видове разходи, които потребителят следва да заплати във връзка с договора за кредит и които са известни на кредитора, с изключение на нотариалните разходи; разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, по-специално застрахователни премии, също се включват, ако в допълнение към това сключването на договор за услугата е задължително условие за получаване на кредита или получаването му при предлаганите условия, а „обща сума, дължима от потребителя“ означава сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита за потребителя. С оглед разяснената по-горе дефиниция за общите разходи по кредита за потребителя по смисъла на чл.3, б. „ж“ от Директивата и чл. 11, ал. 1, т.10 ЗПК, ГПР представлява общите разходи по кредита за потребителя, изразени като годишен процент от общия размер на кредита и, когато е приложимо, включително разходите, посочени в член 19, параграф 2. Съобразно конкретиката на казуса може да се обоснове извод, че процесното възнаграждение по обезпечителната сделка представлява именно разход за допълнителна услуга, свързана с договора за кредит. Същевременно са налице и другите допълнителни изисквания, а именно сключването на този договор за допълнителна услуга да е задължително условие за получаване на кредита и същевременно да е бил известен на кредитора. С приетото по делото заключение на СТЕ беше установено, че при кандидатстването за кредит за кредитоискателят не съществува опция за кандидатстване за кредит без обезпечение, като следва задължително да бъде избрано поръчителство на физическо лице или на посочения от ответника гарант – юридическо лице. Съдът намира, че алтернативното посочване на видовете обезпечения е единствено с цел да се създаде впечатление, че кредитополучателят има право на избор какво конкретно обезпечение да предостави, но на практика този избор е напълно привиден, особени при невъзможността на кредитоискателят да кандидатства без обезпечение. При тези данни следва, че при кандидатстване за кредит, стигайки до етап обезпечение, за да се премине напред следва задължително да се избере едно от двете обезпечения, а липсата на поръчител към момента на кандидатстването лишава кредитоискателят от право на избор и всъщност единствената възможност за кандидатстване за кредит се явява изборът на поръчител, посочен от кредитора. При тези данни за създа липсват каквито и да било съмнения, че сключването на договор за поръчителство е условие за сключването на

договора за заем и усвояването му. Въз основа на всичко изложено, съдът намира, че дължимото възнаграждение за поръчителство следва да бъде включено като разход по кредита при изчисляването на ГПР, както и да бъде отразено при посочване на общата сума, дължима от потребителя (в този смисъл са Решение № 24 от 10.01.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 7108/2021 г., Решение № 264616 от 09.07.2021 г. по в.гр.д. № 9991/2020 г. по описа на СГС, Решение № 260628 от 21.02.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 2806/2021 г. и др.). В случая това не е сторено, като видно от информацията, посочена в чл. 3 от договора общата сума, дължима от заемателя е в размер на 5400 лв. и се състои от размера на заемната сума и размера на възнаградителната лихва за целия срок на договора и е изчислена към момента на неговото сключване, следователно в нея не е включено възнаграждението по гаранционната сделка. Този разход не е взет предвид и при посочване размера на годишния процент на разходите, видно от разпоредбата на чл.4 от договора, а при допълнително въвеждане на дължимото възнаграждение по договора за предоставяне на поръчителство при изчисляване на ГПР, наред с уговорената лихва и съобразено с размера на кредита и неговия срок, размерът на ГПР многократно надвишава размера, посочен в договора – същото е установено и от приетата ССЧЕ.

Съдът не може да подмине и факта, че съществуват достатъчно данни за свързаността между кредитодателя „Фератум България“ и гарната/поръчител Multitude Bank (Малта), доколкото при извършена справка в Търговския регистър се установява, че едноличен собственик на капитала на „Фератум България“ ЕООД е „Мултитюд СЕ“, което наименование е идентично със сегашното наименование „Мултитюд Банк“ (преди Фератум Банк). Това обстоятелство създава съмнение относно намерението на кредитодателя, въвеждайки задължително условие за отпускане на кредита – предоставянето на обезпечение, чрез свое свързано лице, да си осигури едно допълнително възнаграждение по договора, представляващо допълнителна печалба.

В контекста на изложеното по-горе съдът съобрази, че размерът на възнаграждението за поръчителството – 229,84 лв. надвишава многократно размера на дължимата лихва за целия на срок на договора – 26,16 лв., което налага извода, че действителният ГПР по договора за кредит е значително по-висок от обявения в него от 49,93%, в който е включена само възнаградителната лихва от 26,16 лв. При това положение се налага изводът, че договорът за потребителски кредит не отговаря на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, тъй като в него не е отразен действителният процент на ГПР. Годишният процент на разходите е част от същественото съдържание на договора за потребителски кредит, въведено от законодателя с оглед необходимостта за потребителя да съществува яснота относно крайната цена на договора и икономическите последици от него, за да може да съпоставя отделните кредитни продукти и да направи своя информиран избор. След като в договора не е посочен ГПР при съобразяване на всички участващи при формирането му компоненти, което води до неяснота за потребителя относно неговия размер, не може да се приеме, че е спазена нормата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Последица от неспазване изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК е, че договорът се явява недействителен – чл. 22 ЗПК (в този смисъл са Решение № 261440 от 04.03.2021 г. по в.гр.д. № 13336/2019 г. по описа на СГС, II-А въззивен състав, Решение № 24 от 10.01.2022 г. по в.гр.д. № 7108/2021 г. по описа на СГС, III-Б въззивен състав и др.), като доводите на ответника в обратен смисъл са неоснователни.

В случая обаче съдът е сезиран единствено с установителен иск за прогласяване нищожността на клаузата на чл. 5 от договора за кредит, предвиждаща обезпечаване на кредита с поръчителството на Ferratum Bank. Наред с изложените по-горе мотиви, че възнаграждението за поръчителство следва да намери отражение в размера на ГПР, който според ЗПК следва да бъде предварително обявен на кредитополучателя, с уговарянето на едно допълнително възнаграждение кредиторът на практика си осигурява допълнително възнаграждение (скрита лихва), което наред с уговорената лихва превишава размерът на максимално предвидения в ЗПК годишен процент на разходите. Без значение е, че възнаграждението е уговорено в полза на трето лице – поръчител, след като то е пряко свързано с кредитодателя. Същевременно от неоспореното заключение на СТЕ се установи, че осигуряването на обезпечение, чрез

поръчителство е условие, без което не може да бъде сключен договора за кредит, следвайки стъпите, описани в общите условия. Следователно клаузата на чл. 5 от договора за кредит противоречи на императивната разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, според която годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Ето защо може да се обоснове извод, че процесната клауза, предвиждаща задължение на кредитополучателят за осигури обезпечение, чрез поръчителство се явява нищожна по арг. от чл. 21, ал.1 ЗПК, според който всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна.

По иска по чл. 55 ЗЗД, съдът намира следното:

Предвид извода на съда за нищожност на клаузата за неустойка, престираното въз основа на тази клауза подлежи на връщане при начална липса на основание. По делото обаче не бяха събрани доказателства за извършени плащания по договора за кредит, в това число по нищожната клауза на чл. 5 от същия. В този смисъл от неоспореното заключение по приетата ССЧЕ се установи, че липсват плащания по договора, както в полза на „Мост Финанс Мениджмънт“ АД след цедиране на кредита, така и в полза на ответника след обратното изкупуване чрез договор за цесия. Вярно е принципното становище на ищеца, че за основателността на предявения иск е без значение дали платените суми за гаранционната сделка са преведени или не от кредитодателя на гаранта или не, но в случая по делото не са събрани доказателства таксата за гарант да е платена. При това положение искът по чл. 55, ал.1, пр.1 ЗЗД подлежи на отхвърляне.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни, като съдът изхожда от различния резултат за двата кумулативно предявени иска. Така по предявения иск за нищожност на клаузата на чл. 5 от договора за кредит, ищецът има право на всички сторени разноски за воденето на същия, съгласно представения списък, а именно 50 лв. платена държавна такса и 400 лева заплатен депозит за ССЧЕ. Процесуалният представител на ищеца е претендирал адвокатско възнаграждение за предоставената от него безплатна правна помощ на ищеца на основание чл. 38, ал.1, т. 2 от ЗАдв., което съдът като съобрази цената предявения иск, фактическата и правна сложност на делото и конкретно проявената процесуална активност на страната, определя на 400 лв. Така сторените разноски за предявения иск за нищожност на клаузата на чл. 5 от ЗПК следва да се присъдят в тежест на ответника.

Предвид отхвърлянето на предявения осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал.1, пр. 1 ЗЗД право на разноски за този иск има само ответникът, който е претендирал юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване извършените действия, материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНА на основание **чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД** клаузата на чл. 5 от Договор за предоставяне на потребителски кредит № 1147063/11.04.2022 г., предвиждаща задължение на кредитополучателя да обезпечи задълженията по договора с поръчителството на Ferratum bank по предявения от ищеца **Й. С. А.**, ЕГН *****, с адрес: *****, срещу ответника **„Фератум България“ ЕООД**, ЕИК 200599406, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Младост 3“, бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, ап. офис 20, представлявано от ****, иск.

ОТХВЪРЛЯ предявения от ищеца **Й. С. А.**, ЕГН *********, с адрес: *********, осъдителен иск с правно основание **чл. 55, ал.1, пр. 1 ЗЗД** срещу ответника **„Фератум България“ ЕООД**, ЕИК 200599406, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Младост 3“, бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, ап. офис 20, представлявано от ********, за осъждане на ответника да заплати сумата от **10 лв.**, предявен като частичен от 229,84 лв. недължимо платена сума – такса гарант, получена на основание нищожна клауза на чл. 5 от Договор за предоставяне на потребителски кредит № 1147063/11.04.2022 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 24.10.2023 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА „Фератум България“ ЕООД, ЕИК 200599406, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Младост 3“, бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, ап. офис 20 **да заплати на Й. С. А.**, ЕГН *********, с адрес: *********, на основание **чл. 78, ал. 1 ГПК** сумата от **450 лв.** – разноски в производството.

ОСЪЖДА „Фератум България“ ЕООД, ЕИК 200599406, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Младост 3“, бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, ап. офис 20 **да заплати на Еднолично адвокатско дружество „Д. Милен“**, с БУЛСТАТ 177492004, на основание **чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв.** сумата от **400 лв.** – адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на ищеца.

ОСЪЖДА „Й. С. А., ЕГН *********, с адрес: ********* **да заплати на „Фератум България“ ЕООД**, ЕИК 200599406, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Младост 3“, бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, ап. офис 20, на основание **чл. 78, ал. 3 ГПК** сумата от **100 лв.** – разноски в производството за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____